కథా కౌముది

కల్తీ లేని దుఃఖం

దమ్మవళం శ్రీనివాస్

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో
బహుమతి పొందిన కథ

"హలో?"

"బాబూ కిరీటి, నేనూ బాబాయ్ ని. ఊరినుంచి.." గొంతులో బాధ ధ్వనించింది.

"చెప్పు బాబాయ్. ఏం జరిగింది?" కంగారుగా అడిగాను. పొద్దున్నే ఏడింటికి ఊహించని మనిషి దగ్గర్నుంచి ఫోన్ వస్తే కంగారుగానే ఉంటుంది. నా గొంతు విని పక్కనే పడుకొని ఉన్న మా ఆవిడ సరిత కూడా నిద్రలేచి గాబరాగా చూస్తోంది.

చెప్పాల్సింది చెప్పి బాబాయ్ ఫోన్ పెట్టేసాడు. నా మొహం పాలిపోయిందేమో, సరిత గాబరా ఎక్కువైంది.

"ఏంటండీ? ఎవర్నుంచి ఫోన్? ఏం జరిగింది??" సరిత అడగటం తెలుస్తోంది కానీ నా మెదడుతో నాకు సంబంధం తెగిపోయినట్టుగా, ఏం చేయాలో తెలీనట్టుగా అనిపించింది. అచేతనంగా ఉండిపోయాను. ఏ ఆలోచనలూ రాలేదు కాసేపు. అసలు ఇది నిజంగానే జరుగుతుందా లేక కలా? ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరుస్తానా ఇప్పుడు? పీడకల అని అర్థమయ్యాక హాయిగా అనిపిస్తుందా? అప్రయత్నంగా కళ్ళు మూసుకొని తెరిచాను. అలా మరోసారి, మరో..

సరిత గట్టిగా నా భుజాన్ని తోస్తూ మళ్ళీ ఏం జరిగిందని అడిగేటప్పటికి నిజంగానే ఉలిక్కిపడి ఈ లోకానికి వచ్చాను.

"మా నాన్న చనిపోయారుట. ఇవాళ ఉదయం. ఇంతకు ముందే తెలిసిందిట.." బాధగా ఇంకా ఏదో చెబుతూండగా సరిత వినిపించుకోలేదు. "అయ్యో" అని హడావిడిగా పక్కమీదనుంచి లేచి తన ఫోన్ అందుకొని పక్క గదిలోకి వెళ్లిపోయింది. వాళ్ళింట్లో వారికి చెప్పడానికనుకుంటా.

మైండ్ బ్లేంక్ అయింది అని పుస్తకాల్లో ఎప్పుడైనా చదివితే నవ్వుకునేవాడ్ని అలా నిజంగా చస్తే జరగదు అని. కానీ ఆ స్థితి అనుభవించాక అర్థమైంది అనవసరంగా నవ్వుకునేవాడ్నని. ఉబికివస్తున్న కన్నీళ్ళు కర్చీఫ్ తో తుడుచుకుంటూ మంచం మీద కూలబడిపోయాను. ఏంటిది ఇలా జరిగింది? రెండ్రోజుల క్రితం నాన్న అదేపనిగా ఫోన్ చేయటం గుర్తొచ్చింది. ఆఫీసు పని ఒత్తిడిలో పట్టించుకోలేదు. ఛ. ఆయనతో మాట్లాడి ఉంటే ఎంత బావుండేది. ఇంట్లో అందరినీ తీసుకువెళ్లి ఆయన దగ్గర ఓ పదిరోజులు ప్రశాంతంగా గడుపుదామని ఎప్పటినుంచో అనుకుంటున్నాను కానీ కుదర్లేదు. ఇంతపని జరుగుతుందని ఏమాత్రం ఊహించినా పనులన్నీ పక్కకు తోసి రెక్కలు కట్టుకొని ఆయన దగ్గర వాలేవాడ్ని. జీవితం సాఫీగా జరిగిపోతుందని అనుకొంటూండగా హఠాత్తుగా పొద్దున్నే ఈ దుర్వార్త. ఎంత పని జరిగింది నాన్నా!! తెరలు తెరలుగా వస్తున్న దు:ఖాన్ని దిగమింగుకోటానికి ప్రయత్నించలేదు. కాసేపు తనివితీరా ఏడుస్తేనే మనసులో ఉన్న బరువు కొంతైనా తగ్గుతుందనిపించింది.

★★★

తల బద్దలైపోతూంటే టేబ్లెట్ వేసుకున్నాను. జరగాల్సింది చూడాలిప్పుడు. పక్కనే ఉన్న మొబైల్ ఫోన్ మీద పడింది నా దృష్టి. వార్త సక్రమంగా తెలియబరిచానన్న సంతృప్తి కాబోలు, మౌనంగా ఉందది. దాని ఖరీదు మనసులో మెదిలింది. లక్ష రూపాయలు! విరక్తిగా నవ్వుకున్నాను. చిన్నప్పటి పేదరికం గుర్తుకొచ్చింది. కిందటి సంవత్సరం మా నాన్న పుట్టినరోజుకు సరిగ్గా అందేలా ఓ కొత్త మొబైల్ ఫోన్ గిఫ్ట్ పేక్ చేసి పంపాను. ఆయన నాతో అదే ఫోన్లోంచి సంతోషంగా గద్గద స్వరంతో మాట్లాడిన మాటలు నాకెప్పటికీ గుర్తుండిపోతాయి. అప్రయత్నంగా ఫోన్ అందుకొని ఆయన నెంబర్ వెదికి కాల్ చేసాను. ఆఫ్ చేసుందన్న వాయిస్ వినిపించింది. మరిక ఎప్పటికీ ఆయనతో మాట్లాడలేను అన్న ఆలోచన నన్ను దు:ఖంలో ముంచెత్తింది. ఆయన్ను గురించిన ఆలోచనలు మనసును తొలిచేయసాగినయ్.

రైతు కూలీగా జీవితం గడుపుతూ అష్టకష్టాలు పడి నన్ను ఇంతవాడ్ని చేసాడు మా నాన్న రుద్రయ్య. చదువు లేకపోయినా మంచి చెడు చాలా చక్కగా తెలిసిన మనిషి. తనలా నా జీవితం రెక్కల కష్టానికే పరిమితం కావొద్దని అప్పుచేసి మరీ నన్ను ఊళ్ళోకెల్లా మంచి ఇంగ్లీషు మీడియం స్కూల్లో చేర్చాడు. కటిక పేదరికమంతా తనకీ అమ్మకి మాత్రమే పరిమితం చేసుకొని నన్ను మాత్రం ఏ లోటూ లేకుండా పెంచాడు. పరీక్షలెగ్గొట్టి జులాయిగా తిరిగినా కోప్పడకుండా ఓపిగ్గా నచ్చజెప్పేవాడు. అమ్మను కూడా నా మీద చేయి వేయనిచ్చేవాడు కాదు ఎంత వెధవ పని చేసినా. ఒక్కడ్నే సంతానమైన నేనంటే ఆయనకు అంత పిచ్చి ప్రేమ.

నాకు పదిహేనేళ్ళప్పుడు ఓసారి స్కూలు ఎగ్గొట్టి సిగరెట్ తాగుతూ రింగు రింగులుగా పొగ వదలటం ఆయన కళ్లబడ్డది. భయంతో వణికిపోయాను. అప్పుడు కూడా ఆయన నన్ను కోప్పడలేదు. తను ఎలా చమటోడ్చి నన్ను చదివిస్తున్నదీ చెప్పలేదు. పక్కకు తీసుకువెళ్లి చెడు అలవాట్ల వల్ల 'నా' జీవితం ఎలా నాశనమవుతుందో రెండు గంటలకు పైగా వివరించాడు. ఎక్కడా ఆయన ప్రసక్తి లేదందులో. ఆ తర్వాత ఎంతో మార్పు వచ్చింది. నాలో కాదు ఆయనలో! ఎందుకంటే ఆ మరుసటి రోజే నేను స్నేహితులతో మందు కొడుతూ ఆయన కళ్లబడ్డాను. అప్పుడు అర్థమైంది ఆయనకు నేను చిన్న పిల్లాడ్ని కాను బాగా ఎదిగిపోయానని. ఆ తర్వాత నుంచీ నాకు మంచి చెడ్డలు చెప్పటం పూర్తిగా మానేసాడు. అమ్మకు కూడా విషయం చెప్పలేదు. నిర్లిప్తంగా ఉండిపోయాడు. ఆ సంఘటన నాలో విపరీతమైన అపరాధ భావం కలిగించి నన్ను కదిలించేసింది. క్రమంగా నాలో ఆయన ఆశించిన మార్పు వచ్చింది. చదువు మీద బాగా శ్రద్ధ పెట్టసాగాను. పట్నం వచ్చి పై చదువులు కూడా మంచి మార్కులతో పూర్తిచేసుకొని ఓ పెద్ద కంపెనీలో చేరి మంచి స్థాయికి చేరుకున్నాను.

మా నాన్నకు నా విషయంలో ఉన్న ఓపిక తలచుకుంటే ఎప్పుడూ ఆశ్చర్యమే నాకు. మా అబ్బాయి అనురాగ్ పుట్టాక కానీ అర్థం కాలేదు పిల్లల వెధవ చేష్టలు భరించడం ఎంత కష్టమో అని. అయితే నేను మా నాన్నలా కాదు. మా వాడ్ని ఎన్నో సార్లు తనివితీరా కొట్టాను. ఈ మధ్యే ఇంటర్ చదివే వాడి దగ్గర సిగరెట్ వాసన వస్తే ఒళ్ళు చీరేసాను..

"త్వరగా లేవండి. ఇంకో గంటలో బయలుదేరితే మంచిది. ట్రాఫిక్ ఎక్కువవుతుంది లేకపోతే" సరిత మాటలకి ఈ లోకంలోకి వచ్చిపడి, తలూపాను అంగీకారంగా.

అటాచ్డ్ బాత్ రూంలోకి వెళ్తూండగా బయట అనురాగ్ ఫోన్లో ఎవరో ఫ్రెండ్ తో మాట్లాడటం వినిపించింది. క్రికెట్ టోర్నమెంట్ కి రాలేనని చెబుతున్నాడు బాధగా. వాడికి క్రికెట్ అంటే యమ పిచ్చి. వేరే ఊళ్ళో ఎక్కడో ఆడాలని నన్ను ఐదువేలు అడిగాడు ఖర్చులకు. ఇంకా ఇవ్వలేదు. అదిప్పుడు మిగిలినందుకు సంతోషమేసింది. దండగ ఖర్చు. డబ్బు విలువ డబ్బులో పుట్టిన వీడికేం తెలుసు?

ముగ్గురం ముప్పావు గంటలో హడావిడిగా తయారయి, బట్టలు సర్దుకొని కారులో మా నాన్నను చివరిసారిగా చూడ్డానికి బయలుదేరాం. ఇదే పని ఆయన బతికుండగా చేసుంటే ఎంత బావుండేది అనుకున్నాను బాధగా. ఊరు చేరటానికి కనీసం మూడు గంటలు పడుతుంది. ఆఫీసులో విషయం చెప్పేసాను. వరసబెట్టి కండోలెన్స్ మెసేజెస్ రావటం మొదలైనయ్. ఏవీ ఓపెన్ చేయలేదు. వాటికి స్పందించే మూడ్ ఏమాత్రం లేదు. కాల్స్ కూడా మొదలవడంతో ఫోన్ పక్కన పడేసి జాగ్రత్తగా డ్రైవ్ చేయసాగాను. ఖరీదైన కారు మెత్తగా సాగిపోతుంది. అంతా మౌనంగా ఉన్నారు. కారెక్కగానే పాటలు పెట్టమనే అనురాగ్ కూడా వెనక సీట్లో చప్పుడు చేయకుండా కూర్చున్నాడు. తల వెనక్కి తిప్పి వాడి

వైపు చూసానోసారి. మొహం బాధగా పెట్టి బయటకు చూస్తున్నాడు. అది ఖచ్చితంగా క్రికెట్ టోర్నమెంట్ మిస్ అయినందుకే అనిపించింది. మా నాన్నతో వాడికి పెద్ద అనుబంధం లేదు. అసలు కలిసింది కూడా చాలా తక్కువసార్లు.

చిన్నప్పటినుంచీ ప్రతీ రూపాయికీ నాన్న పడ్డ అవస్థ చూసాక డబ్బు ఎంత విలువైందో, పొదుపుగా ఉండటం ఎంత అవసరమో నాకు బాగా అర్థమైంది. తేలిగ్గా డబ్బు ఖర్చు చేసేవాళ్ళు (నా సతీమణి సరితతో సహా) నన్నో పీనాసి అనుకున్నా నేనెప్పుడూ పట్టించుకోలేదు. డబ్బు లేనప్పుడు కానీ దాని విలువ అర్థం కాదు.

ఉద్యోగంలో చేరిన కొత్తల్లో మొట్టమొదటి లక్ష రూపాయలు త్వరగా సంపాదించాలని నాకు చాలా కోరికగా ఉండేది. పొదుపుగా ఉంటూ కూడబెట్టసాగాను. అప్పుడే నాకో సమస్య ఎదురైంది. నాన్న దగ్గర్నుంచి. ఆయనకు అత్యవసరంగా పాతికవేలు కావాల్సి వచ్చింది. మూడెకరాల భూమి చవకగా సొంతం చేసుకునే అవకాశం ఆయన యజమాని కల్పించాడు ఏళ్ళ తరబడి ఆయన చేసిన సేవకు గుర్తింపుగా. కొద్దికొద్దిగా ఆయన కూడబెట్టిన డబ్బు, ఇంట్లో, ఒంటి మీదున్న బంగారం, స్నేహితుల దగ్గర అప్పు అంతా కలిపినా పాతికవేలు తక్కువైంది. వేరే దారేదీ కనబడక నన్ను అడిగాడు. అప్పటికే నా దగ్గర నలభై వేల పైనే పోగైంది. నా చదువు కోసం చేసిన అప్పు కూడా ఆయనే తీరుస్తున్నాడు. మాటవరసకు కూడా ఆ భారం నామీద వేయలేదు. అయినా నాకెందుకో డబ్బు సర్దాలనిపించలేదు. 'ఇప్పుడా పొలం కొనకపోతే ఏం?' అనిపించింది. ఆయన యజమాని మీద కోపం ముంచుకొచ్చింది. ఏ ఆస్తీ లేని నాన్న చిన్న భూమికి యజమానిగా మారాలని ఆశపడటంలో తప్పులేదు. కానీ మొదటి లక్ష త్వరగా సంపాదించాలన్న నా న్యాయమైన కోరిక ముందు ఆయన కోరిక చిన్నదిగా తోచింది. నేను సంపాదించే లక్ష కూడా కుటుంబానికే కదా అనిపించింది. ఒకటిరెండు సార్లు అడిగాక నా దగ్గర సరైన స్పందన లేక అడగటం మానేసాడు నాన్న.

ఆయనకు కోపం వచ్చిందేమో అనుకున్నాను కానీ అలా జరగలేదు. ముందే చెప్పినట్టు నాన్నకు నేనంటే పిచ్చి ప్రేమ. డబ్బు సర్దలేదని ఏమాత్రం నొచ్చుకోలేదు. భూమిని వదులుకోటానికే సిద్ధపడ్డాడు. అయితే ఆయన యజమానికి విషయం తెలిసి పాతికవేలు వద్దని ఉన్న డబ్బుకే భూమిని అమ్మేసాడు. ఆయన మంచితనానికి మనసులోనే జోహార్లు అర్పించాను. నాకు తర్వాతెప్పుడో తెలిసింది. నాన్న కొద్ది కొద్దిగా ఆ పాతికవేలు వడ్డీతో సహా ఆయనకి కట్టేసాడని. నేనైతే ఆపని చేసుండేవాడ్ని కాదు అనుకున్నాను నిజాయితీగా. ఏదైనా, నాన్న చాలా నిక్కచ్చి మనిషి. ఎవరి ఋణం ఉంచుకోడు. ఇదంతా జరిగి ఇరవై ఏళ్ళ పైనే అయింది.

★★★

ఆలోచనలో ఉండగా ఫోన్ మోగింది. బాబాయ్ నుంచి. కారు నడుపుతూనే స్టీరింగ్ మీద ఉన్న ఏక్సెప్ట్ బటన్ నొక్కాను. ఆయన మాట్లాడేది కారు బ్లూటూత్ స్పీకర్లో గట్టిగా వినిపించింది "బాబూ కిరీటి, ఎంతదాకా వచ్చారు? ఊరు ఊరంతా తరలి వచ్చింది మీ నాన్నను చూడ్డానికి.."

నా కన్నీళ్ళు ఆగలేదు. "వస్తున్నాం బాబాయ్. ఇంకో గంట.." దు:ఖంతో గొంతు పూడుకుపోయింది. "ఊరుకోండి.." సరిత ఓదార్చడానికి ప్రయత్నించింది. అనురాగ్ కూడా బాబాయ్ చెప్పేది బాధగా వినటం గమనించి కొద్దిగా ఆశ్చర్యపోయాను.

★★★

పొలం కొన్నాక మా నాన్న మరింత కష్టపడసాగాడు. నేను కూడా మొదటి లక్ష లక్షణంగా సంపాదించేసి ఈసారి నా లక్ష్యాన్ని పది లక్షలకి పెంచుకొని అందుకు తగ్గ కృషి చేయసాగాను. నా దగ్గర నాన్న కనీసం పది రూపాయలు కూడా ఎప్పుడూ తీసుకోలేదు. అదే ఆయనకు తృప్తినిస్తుందని నేనూ 'డబ్బు' అనే విషయం మా మధ్య ఎప్పుడూ తీసుకురాలేదు. తన కష్టంతోనే ఆయన అప్పులన్నీ తీర్చసాగాడు. హాయిగా ఉండొచ్చు ఇకమీదట అనుకున్నాడో ఏమో 'అది కుదిరేపని కాదు' అన్నట్టుగా చెప్పాను నేను ఓ అమ్మాయిని ఇష్టపడ్డానని! ఇంట్లో చిన్నపాటి న్యూక్లియర్ విస్ఫోటనం. అమ్మా, నాన్నా ఇద్దరూ కూడా మా బంధువుల అమ్మాయిని కోడలుగా తెచ్చుకొని పట్నం వచ్చి నాతో ఉండిపోదామని అనుకునేవారు. అందులో నాకూ ఏ అభ్యంతరమూ కనబడలేదు సరిత కనబడే వరకూ.

మా అమ్మ సరితను కోడలుగా చస్తే ఒప్పుకోనని తీవ్ర స్వరంతో గట్టిగా తేల్చి చెప్పింది. ఎంత సర్దిచెప్పినా వినలేదు. సరితది కులం మాత్రమే కాదు భాష కూడా వేరే. నాన్న మటుకు తన చేతులమీదుగా ఎదిగిన చెట్టంత నన్ను చూసి మనసులో ఏమనుకున్నాడో ఏమో కానీ మౌనంగా ఉండిపోయాడు. ఆయన కళ్ళల్లో కదలాడిన తడి నన్ను చాలారోజులు వేధించింది.

ఇంట్లో నా పెళ్ళికి ససేమిరా అనడంతో చేసేదేమీ లేక పట్నం తిరిగి వచ్చి అమ్మా, నాన్నా లేకుండానే సరితను పెళ్లి చేసుకున్నాను. విషయం తెలిసి నాన్న ఒంటరిగా మా ఇంటికి వచ్చి మమ్మల్ని ఆశీర్వదించాడు. కలతచెందిన ఆయన మొహం చూస్తే ఎంతో బాధేసింది. అయితే, ఆయన కలతపడ్డది ఎవరికీ చెప్పకుండా నేను చేసుకున్న పెళ్లి గురించి కాదనీ, అమ్మ ఆరోగ్యం గురించని తర్వాత అర్థమైంది.

నేను చేసిన పనికి మా అమ్మ గుండె పగిలేలా ఏడ్చింది(ట). ఎప్పటికీ నా మొహం చూడనని గట్టిగా చెప్పి తన మాట నిలబెట్టుకుంది. నా పెళ్ళైన రెండేళ్లకే దిగులుతో అనారోగ్యం కొనితెచ్చుకొని, మంచం పట్టి చివరిదశలో కూడా నన్ను చూడాలన్న కోరిక లేకుండా చనిపోయింది. అప్పుడు అర్థమైంది నాకు దు:ఖం అంటే ఏమిటో. అమ్మ శవం దగ్గర పిచ్చిపట్టిన వాడిలా ఏడ్చాను. జీవితంలో దు:ఖించడం మొదటిసారి కాకపోయినా, ఆ పూట కలిగిన దు:ఖం మాత్రం నేనెప్పటికీ మర్చిపోలేను. ఎందుకంటే అది కల్తీ లేనిది! ఏ స్వార్థపూరిత కారణం వల్ల కాకుండా ఓ ఆత్మీయ బంధం శాశ్వతంగా తెగిపోవటం వల్ల కలిగిన దు:ఖం అది. మొట్టమొదటిసారి అనుభవంలోకి వచ్చింది. నాన్నకూ అలాంటి దు:ఖమే కలిగింది. అయితే నేను త్వరగా అందులోంచి బయటపడితే, ఆయన మాత్రం జీవితాంతం అమ్మని తల్చుకుంటూనే బతికాడు.

అమ్మ పోయాక ఇంట్లో ఒంటరివాడయ్యాడు నాన్న. మాతో పట్నం తీసుకువెళ్దామని అనుకున్నా, ఊరు వదిలి రావటానికి ఆయన అంతగా ఇష్టపడలేదు. నేనూ ఆయన్ని బలవంతం చేయలేకపోయాను. ఎందుకంటే, పట్నంలో మా ఇల్లు ఇద్దరికి బాగా సరిపోయేలా ఉంది. మూడో మనిషి వస్తే ఇబ్బందే. తర్వాత అనిపించింది, నాన్నకు మాతో వచ్చేయాలని ఉన్నా కొత్తగా పెళ్ళైన మా మధ్య అడ్డుగా ఎందుకని అక్కడే ఉండిపోయుంటాడు అని. త్వరలోనే పెద్ద ఇల్లు కట్టుకొని ఆయన్ను మా దగ్గరే ఉంచుకోవాలని గట్టిగా అనుకున్నాను.

అమ్మ పోయిన రెండేళ్ళకే ఇంకో పెద్దింట్లోకి మారినా, సొంతిల్లు కాదది. నాన్నను సొంతింట్లోకి తీసుకురావాలని నాకు కోరికగా ఉండేది. ఊళ్ళో మా ఇంటి పక్కనే ఉండే దూరపు బంధువులైన బాబాయ్ కుటుంబం నాన్న మంచి చెడ్డలు చూసేవారు. నేనూ ఆయన్ను చూడ్డానికి మొదట్లో ప్రతీ ఏడాదీ వెళ్ళేవాడ్ని సరితను తీసుకొని. పట్నవాసం బాగా అలవాటైన మాకు ఏ వసతీ లేని అక్కడ ఉండటం కష్టంగా ఉండేది. పని ఒత్తిడి వల్ల క్రమంగా అక్కడకు వెళ్ళటం బాగా తగ్గిపోయింది. నాన్న మటుకు మాకు తరచూ ఉత్తరాలు రాయించి క్షేమ సమాచారాలు కనుక్కునేవాడు. అనురాగ్ పుట్టిన నాలుగేళ్ళకు మొదటిసారి మా ఇంటికి వచ్చాడు. మనవడ్ని చూసిన ఆయన మొహంలో కనబడిన సంతోషం నా మనసులో అలా ముద్రించుకుపోయింది. నాలుగు రోజులు ఉండి వెళ్ళిపోయాడు ఊళ్ళో ఏదో పనుందని. మేము సెలవలకి సింగపూర్ వెళ్ళే ఆలోచనలో ఉన్నట్టు అనురాగ్ ఆయనకు చెప్పాడని తర్వాత తెలిసింది. అందుకే వెంటనే వెళ్లిపోయుంటాడు అనుకున్నాను.

పదేళ్ళ క్రితం మొత్తానికి నా సొంతింటి కల కూడా తీరింది. ఎక్కడా రాజీ పడకుండా బాగా ఖర్చుచేసి పెద్దిల్లే కట్టుకున్నాం. భారీగా హోం లోన్ కూడా తీసుకోవాల్సి వచ్చింది. లోనంటే నాకు చాలా భయం. నాన్న చిన్నప్పుడు అప్పులపాలై ఇబ్బంది పడటం కళ్ళారా చూడ్డం వల్ల కావొచ్చు. అయితే అప్పటికే నాన్న కొన్న భూమి విలువ ఎన్నో రెట్లు పెరిగింది. ఆయన్ని పట్నం తీసుకొచ్చాక దాన్ని అమ్మేస్తే వచ్చే డబ్బుతో అప్పు తీర్చొచ్చు అనుకొని తృప్తిపడ్డాను. ఆర్థిక విషయాల్లో నియంత్రణ కలిగి ఉండటం మొదట్నుంచీ నాకు అలవాటు.

ఇంటి గృహప్రవేశానికి వచ్చాడు నాన్న. ఇంటిమీద ఆసక్తి కన్నా మనవడితో గడపాలన్న కోరికే ఆయనలో ఎక్కువగా కనబడింది. ఉన్నంత సేపూ అనురాగ్ తో గడిపాడు సంతోషంగా. వాడు మా నాన్నకు ఇల్లంతా తిప్పి చూపిస్తూ తన గది, మా గది తర్వాత ఓ గది చూపించి అది 'గెస్ట్' రూం అని చెప్పాడు. ఆయనకు అర్థం కాదేమోనని 'అతిథి గది' అని తెలుగులో కూడా చెప్పాడు నవ్వుతూ. అక్కడే ఉన్న నేను చప్పున నాన్న వైపు చూసాను. ఆయన మొహంలో కదలాడిన బాధ స్పష్టంగా కనబడింది. క్రితం రోజే అది ఆయన గది అని నేను చెప్పటం గుర్తొచ్చుంటుంది. మా ఇంట్లో నాన్న ఓ గెస్ట్ లా ఉండాల్సి వస్తుందనో లేక ఆయనుంటే మాకు గెస్ట్ రూం లేకుండా పోతుందనో తెలీదు, ఇక్కడే ఉండిపొమ్మంటే తనకు ఏమీ తోచదని పది రోజులు ఉండి వెళ్లిపోయాడు. ఆయన మాతో అన్నాళ్ళు గడిపింది ఆ ఒక్కసారే.

ఆ తర్వాత, కాలం చాలా వేగంగా దౌడుతీసింది. ఆఫీసు పని ఒత్తిడి వల్ల నాన్నకు కనీసం ఫోన్ చేయటం కూడా సరిగ్గా కుదిరేది కాదు. ఒకటిరెండు సార్లు ఆయన్ని చూడ్డానికి వెళ్ళి రెండంటే రెండే రోజుల్లో తిరిగి వచ్చేసాం. ప్రతీసారీ వేసవి సెలవలకి ఆయన దగ్గరకి వెళ్దామని అనుకోవటం, అది కుదరక సరిత పోరువల్ల ఏ ఊటీనో, మనాలీనో వెళ్ళటం జరిగేది. ఈ ఏడాది ఖచ్చితంగా ఆయన దగ్గరే గడుపుదామని అనుకున్నాను. అంతలోనే ఈ ఘోరం జరిగిపోయింది..

"వచ్చేసాం" అని సరిత అనటంతో ఈ లోకంలోకి వచ్చాను. యాంత్రికంగా కారు నడుపుతున్న నేను కళ్ళు తుడుచుకుంటూ చుట్టూ చూసాను. ఊరు మొదట్లో ఉన్నాం. నేను పుట్టి పెరిగిన ఊరది! గొంతులో ఏదో అడ్డుపడిన భావన. కొద్దిదూరం వెళ్ళాక మా నాన్న కష్టపడి కొని సాగుచేసుకున్న భూమి దూరంగా కనిపించసాగింది. దు:ఖం ఎక్కువై కారు నడపలేక ఓ పక్కగా ఆపాను. "నాన్నా!.." అని బయటికే అనుకున్నాను ఏడుస్తూ. సరిత, అనురాగ్ ఆందోళనగా చూసారు నా వైపు. చిన్న విరామం తర్వాత కొద్దిగా తేరుకొని కారు ఊళ్ళోకి పోనిచ్చాను.

★★★

ఇంటి దగ్గర చాలా హడావిడిగా ఉంది. చాలా మంది నాన్నను చివరిచూపు చూడ్డానికి వచ్చారు. సరిత, అనురాగ్ కూడా ఆశ్చర్యపోయారు అంతమంది జనాన్ని చూసి. కారు ఆపగానే బాబాయ్ వచ్చి తలుపు తీసాడు. అంతా దిగాక, ఎవరో వచ్చి మా సామాన్లు లోపలకి తీసుకువెళ్లారు. బాబాయ్ ని చూడగానే కన్నీళ్ళు ఆగలేదు. "ఊరుకో బాబూ.." అన్నాడు భుజం మీద చిన్నగా తడుతూ. అనురాగ్ తల నిమురుతూ అన్నాడు "మీ నాన్నకు వీడంటే ఎంతిష్టమో. వారం క్రితమే వీడికి ప్రత్యేకంగా ఫోన్ ఉందా అని అడిగి, నెంబర్ తీసుకొని చాలాసేపు మాట్లాడాడు". ఆశ్చర్యంగా చూసాను అనురాగ్ వైపు. వాడు కనీసం వారం క్రితం నాన్నతో మాట్లాడాడు. నేను చివరిసారిగా ఎప్పుడు మాట్లాడానో గుర్తు తెచ్చుకోవాలన్నా భయమేసింది.

వచ్చినవారంతా మమ్మల్ని చాలా ఆప్యాయంగా పలకరించారు. నా చిన్ననాటి స్నేహితులు కూడా ఉన్నారు అందులో. ఆ తర్వాత కార్యక్రమాలన్నీ వరుసగా జరిగిపోయినయ్. బాబాయ్ దగ్గరుండి అన్నీ చూసుకున్నాడు. కన్నీళ్లతో అంత్యక్రియలు పూర్తిచేసి నాన్నను పరలోకానికి సాగనంపాను. ఊరి జనం కూడా ఆయన గురించి గొప్పగా మాట్లాడుకుంటూ ఘనంగా వీడ్కోలు పలికారు. చితిమంటల్లో కట్టెలా కాలిపోతున్న నాన్నను చూసి అనురాగ్ దు:ఖం ఆగలేదు. నన్ను గట్టిగా పట్టుకొని ఏడవసాగాడు. అప్పుడు అర్థమైంది నాకు వాడు పొద్దున బాధపడింది క్రికెట్ టోర్నమెంట్ కోసం ఎంతమాత్రం కాదు అని.

ఎక్కిళ్ళు పెడుతూ అన్నాడు వాడు "పోయిన వారం తాతయ్య నాతో చాలాసేపు మాట్లాడాడు నాన్న. నీ గురించి గొప్పగా చెప్పాడు. పెద్దయ్యాక నిన్ను, అమ్మని జాగ్రత్తగా చూసుకోమన్నాడు. చెడు అలవాట్ల జోలికి వెళ్లొద్దని మరీ మరీ చెప్పాడు.." ఎవరో మంచినీళ్ళు అందిస్తే కొద్దిగా తాగి చెప్పటం కొనసాగించాడు. శ్రద్ధగా వింటున్నాను.

“..తాతయ్యకు ఎవరో చెప్పారట ఫోన్లో అవతలి మనిషిని చూస్తూ మాట్లాడొచ్చని. దాన్ని ‘వీడియో కాల్’ అంటారని నేనంటే, ‘మీ నాన్నతో ఓసారి వీడియో కాల్ చేయించరా. ఇక ఎక్కువ కాలం బతకను’ అన్నాడు. చాలా బాధగా అనిపించింది నాన్నా. తాతయ్యది స్మార్ట్ ఫోన్ కాదసలు. అందులో కనీసం వాట్సఅప్ కూడా ఉండదు...” ఏడుస్తూ ఇంకా ఏదో చెబుతున్నాడు వాడు. నాకేమీ అర్థం కావటంలేదు. మనసుకు ఎవరో మేకులు కొడుతున్నట్టుగా బాధ! ఆయనకు నేను పంపిన వెయ్యి రూపాయల నోకియా ఫోన్ గుర్తుకొచ్చింది. ఛ. మంచిది కొనాల్సిందేమో. ఆయనకు వాడటం రాదని ఏదో ఆఫర్లో కనీసం కేమరా కూడా లేని పాత మోడల్ ఫోన్ పంపాను. దానికే ఆయన మురిసిపోయాడు పాపం..

★★★

పోతూపోతూ నాన్న నాకు కలిగించిన దు:ఖం ఎన్నటికీ తగ్గేది కాదు. ఉదయం ఏడింటికి బాబాయ్ ఫోన్ చేసి నాన్న పోయారన్న వార్తతో పాటు మరో దారుణమైన విషయం కూడా చెప్పాడు. తన మూడెకరాల భూమిని ఊళ్ళో కొత్తగా పెట్టిన పేదల ఆశ్రమానికి అమ్మ పేరుమీద విరాళంగా ఇచ్చి రెజిస్టర్ కూడా చేసాడు నాన్న!! ఆయన నాకు రెండ్రోజుల క్రితం అదేపనిగా ఫోన్ చేసింది రెజిస్టర్ చేసేముందు నాకో మాట చెప్పటానికే! బాబాయ్ కి కూడా నాన్న పోయాకే ఆశ్రమం ద్వారా విషయం తెలిసింది. అమ్మ పేరు శాశ్వతంగా నిలిచిపోవాలన్న కోరికతో, కనీసం యాభై లక్షల విలువ చేసే ఆస్తిని అంత తేలిగ్గా ధారాదత్తం చేసాడాయన. ఆయన చేసిన గొప్పపని బాబాయ్ ద్వారా ఊరంతా పాకిపోయింది. అందుకే అంతమంది జనం తరలి వచ్చింది.

నేను ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకున్న యాభై లక్షల ఆస్తి అది! నాన్నతో తరచూ మాట్లాడుతూ ఉండి ఉంటే ఆయన ఆలోచన నాకు తెలిసిపోయేదేమో. కనీసం రెండ్రోజుల క్రితం అదేపనిగా ఆయన ఫోన్ చేసినప్పుడు ఒక్కసారి ఎత్తి మాట్లాడుంటే ఖచ్చితంగా ఆ విరాళాన్ని ఆపేవాడ్ని. ఆస్తి మిగిలిపోయేది. అదేమీ తాతలు సంపాదించింది కూడా కాదు ఆయన చేసింది చెల్లదు అని గొడవ చేయటానికి. ఆయన చేసింది ఓ మహోన్నతమైన కార్యమే అయినా, నాకు మటుకు తీరని నష్టం, దు:ఖం కలిగించిన విషయం అది. మళ్ళీ ఏడుపు తన్నుకు వచ్చింది. పక్కనున్న వారు ఓదారుస్తున్నారు. కొద్దిదూరంలో ఉన్న అనురాగ్ కూడా ఏడవటం కనిపించింది. తాతయ్యతో తన బంధం శాశ్వతంగా తెగిపోయిందన్న దు:ఖంతో ఏడుస్తున్న వాడ్ని చూస్తే ఈర్ష్యగా అనిపించింది... ఎందుకంటే వాడి దు:ఖంలో ఏమాత్రం కల్తీ లేదు! నా దు:ఖం లాంటిది కాదది!!

COMMENTS